SKORPIONEN.

Anarkistisk Organ.

Nr. 2. | December 1907. | 3. Aargang.

Ekspedition: H. P. Hansen, Valdemarsgade 54, St. | Redigeret af Hans Nielsen.

Det raaber gennem mig til dig. Det er ikke mig — Personen, en for dig ligegyldig — som raaber, men det er din egen Fordring gennem mig.

Sophus Rasmussen

Det er en underlig Tanke, at den Mands Liv er udslukt.

Vi, der daglig saa ham, den ene Aften hos de unge Socialister, den anden Aften paa Møder, enten det var det ene eller det andet Parti, vi, der kender ham som den bærende og animerende Kraft indenfor Anarkisterne, — for os staar denne Mand med sin rastløse Færd og sin Alvor endnu levende og vil bestandig staa saaledes gennem de Spor, han har sat sig.

Sophus Rasmussen lærte jeg at kende, da han for en Del Aar siden stilfærdig gik rundt og lejlighedsvis stak én og anden et lille kommunistisk Organ i Haanden — det var det norske af Kristoffer Hansteen udgivne „Til Frihet". Jeg kom hjem til ham i hans lille Logis, og jeg lærte snart at sætte Pris paa denne intelligente Mand med hans store og ædle Tanker. Vi kom ofte sammen, og lige saa ofte faldt Talen paa Rasmussens kæreste Ønske: at faa et Blad ud herhjemme. Han havde allerede deltaget en Del i de anarkistiske Diskussjonsklubber „Tolerance" og „Peter Krapotkin", som var her i Byen i 90-erne, og desuden skrevet en Del til „Til Frihet" og den ligeledes norske „Anarkisten". Men det var ham ikke nok. Og endelig i Foraaret 1905 lykkedes det ham at faa „Skorpionen" i Gang.

Her begynder Rasmussens Lidelseshistorie.

Sophus Rasmussen var efterhaanden bleven stærk Individualist. I en Artikel i „Skorpionen"s Nr. 4, hvorfor han blev dømt til otte Maaneders Forbedringshus, skriver han bl. a. om sig selv: ... „Der er spurgt mig saa ofte, hvorfor jeg kæmper for Anarkismen — for Individets Ret, og jeg har som Regel svaret: „Fordi det passer mig, det morer mig, interesserer mig!" Jeg ved, de fleste Mennesker, der kæmper for en Sag, der møder stærk Modstand, er saa tilbøjelige til at betragte sig selv som Martyrer. Jeg ved, at alle, eller næsten alle — hele det smaatskaarne, lavsindede og jamrende Slæng af Statsreformatorer, Religions- og Moralprædikanter betragter sig selv som Idealister og tror at handle af Hensyn til deres Medmenneskers Vel. Og jeg ved, at det lige saa lavpandede Folk ser op til disse Dydsdragoner og betragter dem som ophøjede Væsener, der af pure Kærlighed til deres Medmennesker opofrer sig for dem. Det hele beror paa et Bedrag — en Løgn. De kæmper kun for et, nemlig Tilfredsstillelsen af sit eget „Jeg"; men de er sig det ikke bevidste. Dem, som er sig det bevidst, men ikke vedkender sig det, kalder man Hyklere. En særlig ondartet Type paa disse finder man hos den statslønnede Præst og hos den social-demokratiske Levebrødspolitiker.

Naar jeg selv kæmper for Anarkismen, er jeg mig bevidst, at det kun sker for at tilfredsstille mit eget „Jeg". Jeg er Anarkist af Naturen, som alle er det. Min Opdragelse, al det religiøse Løgn, nationalistiske Sludder og moralistiske Vanvid, jeg blev proppet med fra Barnsben af, lagde imidlertid en ydre Skal over mit naturlige Syn og min naturlige Moral. Men da jeg i Skolen var meget doven til Religion og Krigshistorie, og ikke var underkastet stor Tvang i Hjemmet, blev Skallen ikke tykkere, end at den sprængtes, saa snart jeg ved Læsning og Tænkning blev klar over min naturlige Moral og

SOPHUS RASMUSSEN.

Ret. Jeg blev Anarkist paany, denne Gang bevidst. Men fordi et Menneskes Anskuelser er anarkistiske, behøver han ikke at kæmpe for Lærens Udbredelse, men kan nøjes med at opponere og protestere, naar hans Ret trædes for nær. Der skal andre Grunde til, og de skabtes ved den Modstand mod mit „Jeg", som jeg mødte udefra — fra Samfundsfællesskabet. Resultatet af Modstanden blev Kamp, Fællesskabet vilde overvinde Jeg'et — Jeg'et Fællesskabet. Som Menneske stræbte jeg efter Lykke og Tilfredshed. Det stræber alle efter. Nogle naar tilnærmelsesvis det sidste, yderst faa det første. Jeg naaede ingen af Delene, fordi jeg for at blive tilfreds maatte have Frihed, men min sociale Stilling i Statssamfundet hindrede mig i at skabe mig dette, og for at blive lykkelig, maatte jeg have et naturligt Virkefelt for Daadstrangen, og det kan et frihedsstræbende Menneske selvfølgelig ikke faa i en Tvangsanstalt. Alle de Krav til Livet, som man i Barndommen og Ungdommen havde haabet at skulle se opfyldte, viste sig efterhaanden at være Illusioner og Luftkasteller, der ramlede sammen ét efter ét. Jeg greb naturligvis efter et nyt Virkefelt for Tanken og tog det, der laa lige for — Jeg'ets Kamp mod den Magt, der bekæmpede Jeg'et, og som havde grebet forstyrrende ind i mine Forsøg paa at tilfredsstille mit Jeg. Kampen føres altsaa for mig selv, ikke for andre. Hele Opgaven er at bryde ned paa de Tvangsinstitutioner, som Statssamfundet er bygget paa, bryde ned paa den bestaaende Moral, paa Fordomme, paa hele denne unaturlige Dressur, som har gjort Menneskene saa smaatskaarne, og som dræber alle de friske frie Spirer i Ungdommens Sind. Samfundets Omdannelse, Menneskenes Lyksaliggørelse, Anarkiets Gennemførelse, — Virkeliggørelsen af alt dette er mig saa revnende ligegyldigt, ja, det vilde endog være mig imod, om det skete nu, fordi jeg derved vilde miste Betingelserne for Kamp, det, som giver mit Liv Indhold, fordi Freden kommer for sent, til at jeg kan føle mig tilfreds med den. Jeg kæmper kun for Kampens Skyld, fordi det tilfredsstiller mit Jeg at se disse pjaltede, skabagtige, hykleriske Samfundsstøtter, disse moralske Jammeridealister og ynkelige Magtstræbere, som ubønhørlig tramper al Selvstændighed ned, hade mig, foragte mig, ærgre sig over mig, det morer mig at se deres Indignation, at høre deres Latter eller Harme, men først og fremmest morer det mig at mærke deres Modstand. Det er ikke saa meget Had, der danner Drivkraften, men mere Lyst, Trang til at vise Modstanderne, at Jeg'et, det enkelte Jeg, naar det da lever, er mægtig nok til at hævde sig overfor Tvangsfællesskabets Underkuelsesforsøg. Hvad Fanden skulde jeg dog bryde mig om mine Medmennesker for, hvorfor skulde jeg kæmpe for deres Interesser, naar det ikke netop var, fordi jeg derved fandt en Maade at tilfredsstille Jeg'et paa. Har man nogensinde set et Menneske kæmpe for en Sag, han mente var rigtig, naar han følte Modbydelighed derved i enhver Henseende, naar han ikke følte Lyst eller Interesse for Kampen? ..."

Dette skrev Rasmussen i 1905. Samtidig holdt han en Del Møder, hvor han utrættelig arbejdede for Dannelsen af en Organisation, hvortil Heldet var ham alt andet end gunstigt, og inden ret længe blev han fængslet. Han sad nogen Tid, indtil hans Sag gik til Doms, da han midlertidig løslodes. Eftersom han nu ikke anede, hvor stor hans Straf vilde blive — det var de strængeste Paragraffer, han skulde dømmes efter — besluttede han at flygte og afvente Resultatet i Udlandet. Men netop som han stod i Begreb med at forlade Landet, — han maa være bleven forraadt — fængsledes han atter. Han fik senere sin Dom, der lød paa otte Maaneders Forbedringshus, og paa Spørgsmaalet, om han vilde søge Benaadning, svarede han: Jeg søger ikke om Naade, men om Ret!

Saa gik Turen til Vridsløse.

Fra Fængslet skriver han til mig: „... Her er forfærdeligt trist. Men jeg kommer vel nok over den Tur, og ét skal jeg love dig og vore Meningsfæller, at hvor længe jeg end skal sidde indespærret, skal det ikke gaa med mig, som

det desværre er gaaet med saa mange andre, at de er faldet hen i Sløvhed og har opgivet videre Virksomhed for Sagen ..."

Sophus Rasmussen har holdt Ord. Da han en Dag i Juni Maaned lodes ud i den varme Sommer, var han straks, da jeg traf ham, lige saa ilter og begejstret som før, og han tog fat igen. Nu havde imidlertid Politiet tilbageholdt nogle af hans Bøger. Og for at fremtvinge en Afgørelse af, om det havde Ret dertil, angreb han Politiet i sit Blad. Selvfølgelig fik Rasmussen en Afgørelse af, om Politiet maatte stjæle, men paa den Maade, at man ikke maa beskylde Politiet for noget, selv om man ved, at det er sandt og — tillige en Dom paa tre Maaneders Fængsel. I den mellemliggende Tid havde han paadraget sig Straf, fordi han havde undladt at melde sig til Protokollen over „mistænkelige" Personer — her vilde han ogsaa fremtvinge en Afgørelse af, om *han* var pligtig til dette. Men Politiet anholdt ham ganske simpelt en Aften, medens han gik i sit lovlige Hverv og solgte Blade paa Raadhuspladsen. Da sad han en Maanedstid. Atter undlod han at melde sig, og foruden de tre Maaneders Fængsel for „Fornærmelser" mod Politiet ventede der ham nu tillige tre Maaneders *Tvangsarbejde*.

„Jeg kommer ikke levende ud!" var hans Ord. Og i god Tid rejste Rasmussen til Sverig, hvor han fik Arbejde. Men Politiet var ikke tilfreds hermed og æggede ham endnu mere ved at jage ham væk. Nu maa Hadet være blusset op i Rasmussen, og han har taget sin tvungne Beslutning.

Er Politiet maaske *nu* tilfreds?

Eller — — —

— — Som før sagt, Rasmussen var Individualist, naar han talte og skrev. Men en mærkelig sammensat Natur. I en Mængde smaa dagligdags Tilfælde viser hans Handlinger uegennyttig Godhed og Kammeratskab. Saa kunde vi saa ofte strides, og han blev haard, men retfærdig. Han kunde begejstres for sin Sag og lægge stort Arbejde deri. Og naar han saa syntes, han vandt Modvilje, haanede og spottede han denne „pjaltede Hob" paa den ironiske Maade, der var ham egen. Han hadede Uretfærdigheden som nogen. Han sagde sin Mening lige ud og uden Tøven, hvad enten det var mellem Kammerater eller paa mere farlige Steder, hvor baade Politi og Presse slog ned paa ham.

Og alt efter som denne Mand hentede sig Pinsler ved „Hævdelsen af sit eget Jeg", voksede hans Had. Stærkere og stærkere i Hadet og stærkere i sin Overbevisning. Saaledes var Sophus Rasmussen til det sidste — trods alt. Saaledes var han, lige til han skød det Kreatur ned, som kom og vilde lægge sin Haand paa ham og tvinge han derhen, hvorfra han ikke mente at komme levende ud.

Han fik en smuk Død.

Han er vel den første her i Landet, der videst efter Evne har forkyndt de nye Ideer. Og kæmpede han end i Døden kun for sit „eget Jeg" og imod „Tvangsfællesskabet", saa har han dog med dette Skud og med sit eget Blod lagt Grunden til den Bevægelse, som snart skal komme. Intet Under, om mange nu og i Efterverdenen i ham vil se en stor Idealist.

Ja, hans Liv har været haardt, men ikke forgæves.

Vi skylder ham Tak! Lad os give ham den i Arbejdet.

Julius Samuelsen.

De, som siger, at Samfund og Love er nødvendig for dem, som vil leve deres Liv i Fred, hvorfor søger de da at tvinge alle ind under deres Samfund? Hvorfor overlader de ikke os, som hader dets nederdrægtige Uselhed, et Fristed, hvor vi kan leve vort Liv efter eget Tykke? — Det er altsaa en Løgn dette, at de kun vil have Samfund for deres egen Freds Skyld.

Anarkisternes Program.*)

Der er en Indvending, man meget ofte hører fremsat mod Anarkisterne af dem, der ikke forstaar disses Lære, og det er, at de savner et bestemt Program. Deres hele Arbejde gaar ud paa at kritisere og bryde ned, men de sætter intet nyt op i Stedet for det, de vil afskaffe.

At Folk kan tale saaledes, beviser kun, at de enten savner selv det ringeste Kendskab til, hvad Anarkismen er, eller ogsaa, at de er saa temmelig blottet for Logik; thi ingen, der da har en lille Smule sund Sans, vil vel kunne benægte, at naar Anarkismen tilstræber det lovløse Samfund, saa sætter den dermed noget nyt op i Stedet for det, den vil bryde ned. Den sætter Friheden op som Modsætning til Tvangen.

Naar der derfor er Tale om, hvad Anarkismens Program er, saa maa vi svare med de to Ord: Intet Herredømme. Større er det ikke, og vi vil indrømme, at det fylder ikke meget paa et Stykke Papir; men alligevel er det det største Program, Menneskene indtil Dato er mødt frem med. Naturligvis tilfredsstiller det ikke de Mennesker, der — vante som de er til fra alle Partier at faa Alenlange Programmer — ventede at faa stillet op en hel Samfundsbygning fiks og færdig indtil de mindste Enkeltheder; de fatter ikke, at det kan være nok, dette ene: Anarki, men fordrer, at vi skal beskrive for dem, hvorledes de vil have, at Produktion og Konsumtion skal organiseres, hvorledes Skolegang og Børneopdragelse skal ledes, hvorledes Mand og Kvinde skal forholde sig til hinanden og saa fremdeles. Og naar vi saa siger, at det ved vi ikke, det maa Fremtiden om, saa forarges de og siger, at vi altsaa intet vil udover at bryde ned og kritisere. Vi er en Slags ondskabsfulde Skadedyr, der angriber alt, uden at sige hvorfor, Folk, der gerne vil bryde ned men aldeles ikke bygge op.

Dette Syn er aldeles forkert. Thi netop ved, at vi bryder ned, er det, at vi bygger op. Vi bryder Ufriheden ned og bygger Friheden op. Thi det siger sig selv, at hvor Herredømmet ophører, begynder Friheden. Men vi bygger ikke Luftkasteller, som vi lokker Folk til at tro paa; vi lover ikke Konstruktioner, som Fremtiden vil kuldkaste. Vi betragter Samfundet som et Væsen, der er bundet med tusinde Lænker, Love, Autoritet, Fordomme o. s. v., og vi søger at befri dette Væsen ved at overhugge Lænkerne, men møder ikke op med nye forgyldte Lænker, med hvilke det skal bindes, efterhaanden som de andre brydes over.

Man kan maaske sige, at dette Arbejde er et Nedbrydningsarbejde, men Resultatet bliver ikke negativt, tværtimod, det bliver uhyre positivt. Vilde vi derimod stille Program op — binde med nye Lænker, hvor vi fjernede de gamle, saa kunde man med Rette sige, at Resultatet af Arbejdet og Programmet var negativt.

Ganske selvfølgelig maa vort Arbejde gaa ud paa Kritik af det bestaaende Samfund, thi kun derigennem nedbryder vi de Fordomme, der binder os til det, og som hindrer os i at forstaa det nye. Vilde man nøjes med at filosofere over, hvorledes Fremtidens Samfund eventuelt kom til at virke, vilde ingen forstaa det, naar de ikke tillige var frigjort fra Fordommene, hvorpaa det bestaaende er bygget; og forøvrigt vil ethvert saadant Forsøg paa at tænke sig Anarkiet i Fremtiden ikke kunne foregaa uden at forme sig som en skarp Kritik af det nuværende.

Paastanden om, at vi mangler en positiv Baggrund, er derfor ganske forkert. Vi har den, og vi har ogsaa vort Program, hvor kort det end er. Vor Opgave er at bryde ned de Skranker, der hindrer Menneskene i at leve og udvikle sig frit hver især; vi er som den Læge, der søger at bortoperere Patientens Kræftsvulst, men vi vil ikke derefter paaføre ham en ny. Vi mener, at naar Sygdommen er fjærnet, saa vil Organismen virke normalt ganske af sig selv, og Lægen kan ikke give Foreskrifter for, hvorledes de forskellige Organer skal samvirke.

Desværre for Anarkismen er der jo blandt dens Tilhængere enkelte, der har Tilbøjeligheder til at opstille Konstruktioner, og som saa deler sig i Fraktioner, hver med sit Fremtidsprogram i fiks og færdig Stand. Dette er selvfølgelig ganske latterligt, og det beviser kun, at Vedkommende ikke forstaar Anarkismen; thi det siger sig selv, at naar Menneskene frigøres fra al Tvang, saa kan ingen tvinge sin specielle Konstruktion igennem, og Samhørighedens Former bestemmes udelukkende af de Forhold, der paa samme Tid er raadende, og af det Kulturtrin, hvorpaa Menneskene staar.

At bryde ned maa derfor blive det Program, hvorom Anarkisterne samles.

Sophus Rasmussen.

*) Sophus Rasmussen har efterladt sig en Del Manuskrift, bl. a., nærværende Artikel. En anden større Artikel „Lovløshed", vil senere udkomme i Pjeceform.

Lønslaver

Jeg foragter jer, I Afskum,
I fordømte Rakkerpak,
sælger Livet til en Kræmmer,
bli'r holdt hen med Snak og Tak.

I for Pøbel lod jer kalde,
og I svarer til jert Navn;
thi I sjakrer med jert bedste,
gør Akkord om Sult og Savn.

Skrig om Naade, til I raadner,
hyl om usle Trældomskaar!
Æselsspark til slige Hunde,
som ej høster, hvor de saar!

Hadets Ild I aldrig kendte,
som fortærer Slavesind;
hvor vil I da kunne vente,
at faa Frihedstanken ind.

Hele Jorden paa jer venter,
hvorfor staar I der og glor?
Livets Ret, Naturens Gave,
er vel ej til jer for stor!

H. N.

Samfundet og Dig.

Har du set Dyrenes skønne Samfundsliv, har du nogen sinde tænkt over det frie, ubundne Liv, de lever i den saakaldte vilde Tilstand? Dyrene lever Livet virkeligt og naturligt, det har vi Mennesker forbudt os selv. Har du set, hvorledes Dyrene opdrager deres Afkom med Omhu og kun med dette ene Maal for Øje, at gøre dem saa kraftige og levedygtige som muligt, at gøre dem modne til at leve Livet helt og fuldt, thi det kan kun Dyrene gøre; Menneskene har glemt det, derfor kan de heller ikke lære deres Børn det, derfor har Menneskene et Samfund af usle, uselvstændige Individer, et Samfund uden Samvirke, hvor alle modstræber hinanden. Der, hvor vi skulde finde hinanden, der spredes vi, og der, hvor Individet begynder, der kommer Samfundet og udsletter Individet med Tvang og Lovbud, som altid er i Modstrid med den individuelle Tankegang. Derfor, se paa Menneskenes Børn, se, hvorledes de bliver forkrøblede af Forældrene, fra de begynder at kunne skønne og senere hen af Skolen, hvor man med Hug og Knubs indtærper dem, at de er noget uselt Kryb, som en Gud har skabt, og denne Gud fremstilles som et Taagebillede, et Slags aandeligt Gespænst af en Bussemand, som ikke maa fornærmes, men om den store Gud — Naturen — faar de kun et vrangt Begreb. Stakkels Børn i et stakkels Samfund.

Er der Brug for Anarkisme i Danmark?

Hvor er den Plet paa Jorden, hvor der ikke er Brug for dette Frihedens Evangelium ?

Her i Landet er saavist Tvang og Tryk nok, hele Befolkningen klemmer, maser og skubber hinanden for at faa Albuerum, sligt behøver man ikke at rejse til de store Stater for at blive Vidne til, og hvorledes skulde dette lille Land ogsaa forblive ganske uberørt af Tidens store Udvikling. Det er da ogsaa kun saadan nogle Patent Kgl. Hof- og Fædrelands-Social-Demokrater som Ex-Typograf, Redaktør og Folkethingsmand Marott, der finder paa at sige slige Dumheder som den, han langede ud til Chr. 9. da denne ved Kanalindvielsesfesten paa Raadhuset i Odense spurgte ham: Ja, her i Landet findes vel ikke Anarkister ? Nej, svarede Marott med enthusiastisk Taburetfeber, i et saa parlamentarisk regeret Land findes ingen Anarkister.

O! skønne Ord, Parlamentarisme! Ja, hvis disse Parlamentarikere saa virkelig selv troede paa, at denne Vej førte til deres Ideal, den socialistiske Stat, som de fortællerArbejderne, at de tilstræber, men disse Humbugsmagere véd jo godt, at de lyver og hykler for deres Stemmekvæg; ja de har endog til Tider været saa frække selv at sige det, naa — det var maaske af Vanvare; man huske f. Eks. Affæren med de vestindiske Øer. Da fortalte »Socialdemokraten« om, hvorledes der eksisterede **et tredje Thing** foruden de to, som Rigsdagen bestaar af, nemlig Hoffet i Forbindelse med nogle Kapitalister, som var interesseret i, at Øerne forblev danske. En anden Gang fortalte Bladet os om hvorledes Børsmatadoren Tietgen imod Gengældelse støttede henholdsvis Højre og Venstre med Midler til Agitation op imod Valg. Og ved Hjælp af denne Rigsdag, **der er saa afhængig af Kapitalen,** tror Arbejderne at kunne naa Socialismen. Nej, Kapitalen har altid Magten og finder altid Vej for sin Magtudfoldelse, Alt bøjer sig for dette døde Metal, Guldet, ja selv en Socialdemokrat bøjer sig og gaar paa Akkord med Uretten. Nu vil man jo hævde, at Socialdemokraterne har gjort et stort reformatorisk Arbejde; ja, det er ikke Anarkisternes Sag at underkende Arbejdet, der er præsteret, men Resultatet forekommer os temmelig illusorisk udover det, at nogle Mænd har faaet Beskæftigelse i Rigsdagen til 10 Kr. om Dagen, og en er bleven Borgmester til 10,000 om Aaret. Det virkelige Proletariat, som stadig kæmper en fortvivlet Kamp for selve Brødet, maatte jo være i Besiddelse af en til Sindsyge grænsende Taalmodighed, hvis det kunde og vilde vedblive at nøjes med at faa stukket nogle smukke Talemaader og Reformfraser ud til at fylde skrigende Tarme med, thi det er og bliver jo dog kun Stene for Brød. Men Arbejdernes værste Censor er deres eget Blads Redaktion, thi disse **Autoriteter** er besjælet af en nidkær Omsorg for, at de ikke faar Besked om, hvad Udlandets Arbejdere foretager sig, undtagen hvis samme kan bruges til politisk Agitation. Vi havde saamænd aldrig faaet noget at vide om den store antimilitaristiske Agitation, som Franskmanden Hervé har drevet, hvis ikke General Madsen havde beskyldt Borgbjerg for ikke at være saa god Fædrelandsforsvarer, som hans Partifælle Jaurès eller f. Eks. Bebel, som har erklæret sig parat til at tage Bøssen paa Nakken og forsvare Tyskland. Men som Ministeremne at betragte maatte Borgbjerg jo se at faa rystet slig en Mistanke af sig; derfor kom det aabne Brev til Madsen og Artiklen om Hervé, den kan vi altsaa takke Generalen for. Men det er jo en temmelig lang Omvej, Sandheden maa gaa for at naa Arbejderne. Derfor har **»Skorpionen«** nu paataget sig at oplyse danske Arbejdere om, at de 90 Procent af franske, spanske, italienske og en stor Del tyske Arbejdere har kastet al det parlamentariske Bavl overbord og er nu — i Kontakt med Udviklingen — ifærd med at agitere for den store, eneste og virkelige sociale Generalstrejke, som skal resultere i den ganske Menneskeheds Overtagelse af saavel Produktionen som Konsumtionen.

Naar vi herhjemme hidtil har været vant til at blive spidset af med en Forklaring om, at Anarkismen kun er Utopi, at dens Tilhængere er Idealister, hvis Maal ligger paa den anden Side Maanen, og at deres Midler til at naa det kun er Mord paa Statsoverhoveder, da har dette kun været et rent og skært Forsøg paa at holde Arbejderne nede i Uvidenhed, for at kunne bruge disse som Stemmekvæg, og naar »Socialdemokraten« skriver saa højtidelig pænt om de intelligente, højt oplyste og maalbevidste danske Arbejdere, da falder det Spørgsmaal lige for, hvad er Maalet? for det skulde vel ikke være dette, at støtte saadanne Kapitalister som Sabroe, ved at købe hans Pølser. De er vist temmelig dyre for Proletarer!

Nej, de danske Arbejdere maa se at blive mere selvbevidste, mere selvstændig tænkende, saa at de kan frigøre sig. Frigørelsen skal og kan jo kun blive deres eget Værk, som Karl Marx har skrevet. Der er jo altsaa nok at tage fat paa for Arbejderne selv. De kan jo f. Eks. begynde med at **frigøre sig for den kristne Moral,** som jo har dybe Rødder i Folks Bevidsthed.

Der bliver jo gjort saa meget for at fæstne den; man ser, hvorledes Præsterne begynder at interessere sig for det sociale Spørgsmaal, det har de aldrig brugt før. Hvad er Aarsagen? Jo, de er selvfølgelig bange for, at Arbejderne skal forlade dem fuldstændig. De har jo set, hvad vi lider under Arbejdsløsheden, og de frygter nu for at komme til at lide samme Skæbne, det var jo fælt, om Professionen skulde gaa rabundus, det er saadan en rar magelig Geschæft, og sikken en dejlig Autoritet de besidder overfor fattige Mennesker; thi Fattigdommen sløver, den haarde Kamp for Tilværelsen trætter sit Offer, og naar hertil kommer, at den danske Arbejder er af et egent Temperament, som hverken ligner Sydens varmblodige Ilterhed eller Nordens staalsatte Viljekraft, men gennemgaaende er et godmodigt Gemyt, som særdeles godt egner sig til at være Spillebold mellem kapitalistiske Udbyttere og politiske Rumlere, saa forstaar man bedst, at Hadet hos dem **kun** er en ulmende Glød, som de synger. Men engang maa det vel blusse op, Begyndelsen er sket, og Utilfredshed er der jo nok af, og vi skal nok puste til Ilden, den Ild, som skaber Handlingens Mænd. Den danske Besindighed vil vel spille med ind deri, men da vil den jo kun gøre sit til, at der bliver handlet rigtigt og bliver fundet Veje og Midler, der kan bringe dette elendige Samfund til at ryste i sine Grundvolde, uden at vi behøver at stille os op paa Gaden som Skydeskive for Militærets Rekylgeværer; thi vi kan nemlig ikke regne med, at Soldaterne ikke skyder, og endnu mindre med, at de ikke bliver udkommanderede, selv om der sidder en Socialdemokrat som Forsvarsminister. Men ét maa du gøre dig klart, danske Arbejder, at Revolutionen maa først begynde hos dig selv, og der skal en ganske alvorlig Udrensning til i din Bevidsthed, i din Hjerne, thi vi er jo alle Fostre af vor Samtid og har modtaget alle vore Indtryk fra det Samfund, vi lever i; det har forplumret vor Tankegang med Dogmer, Moral og Autoritetstro, saa at vi ikke kan se os selv for al den Taage af onde Aander og Bussemænd i Form af Respekt for Love og Politi, Præster og Arbejderførere, ja kort sagt Respekt for Fanden og hans Oldemor og alt, undtagen for — dig selv. Derfor, danske Arbejder, begynd straks Frigørelsens Værk, men begynd rigtig. Kast al den dumme Ballast overbord, som du gaar og slæber paa, og som hæmmer al fri og naturlig Udvikling i dig; da er ogsaa du Anarkist.

En sosialistisk Stat maa have Tusinder af Lovparagraffer.

For at Lovene overholdes, kræves Masser af Politi.

Med Politi følger Brutalitet.

Hele den københavnske Presse lyver!

Da Sophus Rasmussen havde skudt en af Kapitalismens Lejesvende og derefter sig selv, skrev hvert eneste københavnsk Dagblad *sin* Løgn om ham, alt efter som det passede i deres Kram.

Nogle Blade skrev, at han var en forskruet Person, en Tosse, andre, at „nu var den danske Anarkisme drevet ind i samme blodige Spor som i Udlandet" ; Socialdemokraten brugte selvfølgelig denne, som enhver anden Begivenhed imellem Himmel og Jord, i Døgnpolitikens modbydelige Stemmefiskeri og Agitation. Nu skulde Rasmussen bruges til at slaa Alberti med! Ja, Førerne, og specielt Hr. Borgbjærg, havde vel helst set, at Ministeren var bleven skudt istedetfor Betjenten, saa havde de været saa meget nærmere ved Taburetterne. Jeg har for øvrigt hørt en Masse naive Mennesker udtale det samme Ønske, hvilket kun kan bestyrke den Opfattelse, at Arbejderne er fuldstændig blottet for *selvstændig Tænkning,* netop det, Rasmussen vilde lære dem. — I en stærkt fremhævet Artikel fortæller samme sandhedskærlige Organ, at Rasmussen var købt af Højre, og at Anarkismen var noget, Arbejderne skulde vogte sig for. Uha! „Pas paa, ellers kommer Bussemanden!"

De Arbejdere, der har fulgt med, ved, at Sophus Rasmussen ikke var nogen Tosse, men han sagde Sandheden, og det gjorde han saa eftertrykkelig, at han nu ved sin Død havde hele den københavnske Presse paa Nakken. At nogle enkelte Blade skrev, at Politiet havde Skylden, er jo kun Sentimentalitet; den egentlige Grund: et sindssvagt ordnet Samfund, rørte ingen ved. *Hvis Sophus Rasmussen vilde have ladet sig støtte fra oven, behøvede han ikke at have ført en saadan forhutlet Tilværelse.* Nej, om han endelig *vilde* have nogle af Samfundets Midler, skulde det ikke være som Gave; han vilde selv tage dem. Han betragtede det selvfølgelig som sin fulde Ret at faa fat i disse Midler. Al Ejendom er Tyveri, siger Proudhon, og det mente Rasmussen ogsaa.

„Han havde aldrig naaet at skabe nogen Bevægelse herhjemme for Anarkismen", skrev Soc.-Dem. Hvorfor mon Bladet saa har saa travlt med at advare Arbejderne derimod? Det kan kun være sandt, hvis d'Hrr. mener, at han ikke i en Fart har faaet trommet flere tusind Spækhøkere frem, som ikke havde det ringeste Begreb om Anarkisme. Dem havde Rasmussen nemlig ingen Brug for. For øvrigt tror jeg godt, at d'Hrr. i Farimagsgade lader, som om de ingen Anarkister ser; Anarkisterne irriterer dem!

„Nationaltidende" og „Dannebrog" raaber paa bevæbnet Politi. Selvfølgelig! Men saa bliver vi andre jo ogsaa nødt til at bevæbne os. Og hvem er de fleste. Ja, det er Arbejderne, men de ved det ikke — endnu.

Naar „Ekstrabladet" skriver, at „han vilde paa den grønne Gren", saa er dette jo i fuldstændig Overensstemmelse med Bladets egen Eksistens; det betaler sig at „gøre" i Frisind. Hvis vi hertil føjer det gamle Ord, at Tyv tror, Hvermand stjæler, saa er øvrige Kommentarer overflødige.

Veritas.

Den offentlige Moral

Er det at forundres over, at der findes et saadant Uhyre blandt Menneskene, saalænge de ikke er naaet ud over det Lavmaal af individuel Frihed i Ord og Handling, som den af dem opkonstruerede „Stat„ giver dem Lov til at eje.

Den, som støtter Staten og tror paa Parlamentarismen, maa naturligvis ogsaa underkaste sig og anerkende den offentlige Moral. prøver man paa at analysere dette „moralske" Monstrum, da bliver det ikke megen Skønhed og livskraftig Sandhed man faar ud af den. Man vil da snart komme paa det rene med, at „Moralen" ikke er nogen Følelse, der bunder i den menneskelige Trang til at gøre, hvad der er ret og godt, men at den simpelthen er en Lov, ikke vedtaget af Parlamentet, men af „den kompakte Majoritet", som Henrik Ibsen kalder den. Det er en Lov, der som alle andre Love fordrer blind Underkastelse — og den lydes saa længe der endnu findes Slavesjæle. Gør en Mand en fejg og lumpen Handling, der ikke falder ind under Lovens tunge Arm, da vil han ikke blive set paa med saa foragtelige Øjne, som den Stakkel, der har faaet 5 Dages Vand og Brød for at have taget Mad i sin Nød. Ham, der begik den lumpne Handling, slap fri, men ham, som fik Vand og Brød, fordi han spiste, da han var sulten, slipper ikke med de 5 Dage, men kan straffes hele Livet igennem af „den offentligeMoral", hvis han ikke er stærk nok til at sætte sig ud over den. Dette Uhyre fordærver og ødelægger alle de friske, skønne Livsspirer, den kan overkomme, den skaber Slavesjæle, der lever i Smuds og Utugt, den spytter Kærlighed, Oprigtighed og Finhed i Øjnene og lægger sig som en kold, klam Taage ned over det menneskelige Samfund. Hvorfor er du Kristen ? Hvorfor lever du sammen med en Hustru, du ikke elsker ? Hvorfor smigrer og lyver du Folk op i Ansigtet ? Hvorfor er du ikke dig selv og tør være dine egne Anskuelser bekendt ?

Det er den offentlige Moral, der forbyder dig det. Og saa længe du vil underkaste dig og anerkende Majoritetens og Magtens Ret til at befale over dig, saa længe er du ogsaa nødt til at underkaste dig dette Uhyre, thi det er dette, der opretholder Stat og Parlament, Autoriteter og Præster osv.

I denne Gennembrudstid, hvori vi nu lever, da alt det tusindaarige er ved at vakle og falde, da Samfundet begynder at tage nye Former og ryster den gamle, trange Klædning af sig, da saa mange nye, rige Tanker begynder at gøre sig gældende, maa vi først og fremmest se at kvæle „den offentlige Moral", thi den er Fremskridtets Dødsfjende. Og alle, som ser den, bør sætte sig ud over den, dræbe den i sin Sjæl og protestere mod den, hvor den stikker Hovedet frem. Derved beredes Vejen for dem, der kommer med de nye, store, livskraftige Tanker.

Frihed for at opnaa Fremskridt !

Frihed for at opnaa Lykke !

Anarkist.

Forretningssocialisternes Taktik.

Samme Dag, som „Pligtens Offer" blev skudt, fordi han, som Lovsystemets Haandlanger, vilde berøve Sophus Rasmussen Friheden, blev der afholdt Medlemsmøde i Socialistisk Ungdomsforening (Centralafdelingen).

Paa dette Møde blev det vedtaget at afholde et Protestmøde sammen med Anarkistisk Forening. Der blev nedsat et Udvalg paa 6 Medlmmer (3 fra hver Forening), som skulde arrangere Mødet.

Dette Udvalg lejede et Lokale i „Harmonien", Nørrevoldgade 23, samt indsendte Annonce til „Social-Demokraten" ; det hele blev tilrettelagt saaledes, at Mødet kunde afholdes samme Dag, som Rasmussen blev begravet, men — dette blev forhindret ved en gemen Slyngelstreg fra Forretningssocialisternes Side.

Nogle af Spidserne for „Socialistisk Arbejderforening" mente, at Mødets Resultat vil blive en Fremgang for den anarkistiske Arbejderbevægelse, og dette maatte absolut forhindres.

De affattede derfor i Forening med Bestyrelsen for Centralafdelingen en Erklæring, som de fik Forbundsformanden Vilh. Melgaard til at underskrive og indrykke i „Social-Demokraten".

I denne Erklæring blev der meddelt Offentligheden, at de socialistiske Ungdomsforeninger ikke havde det ringeste at gøre med det Protestmøde angaaende Politiforfølgelsen mod Sophus Rasmussen, hvorom der var annonceret i „Social-Demokraten".

Altsaa en fuldstændig løgnagtig Meddelelse.

Denne Erklæring havde til Følge, at Protestmødet blev forhindret; disse Forretningssocialister henvendte sig nemlig til Værten i „Harmonien" og meddelte ham, at efter den Erklæring, som var optaget i „Social-Demokraten", maatte Mødet betragtes som aflyst. Efter *dette* erklærede Værten, at han ikke oftere vilde leje Lokale ud til „Anarkistisk Forening".

Mødet var annonceret til Søndag Aften Kl. 8; ved denne Tid mødte ca. 500 Mennesker udenfor „Harmonien".

En Seddel, som var opslaaet paa Portdøren, hvorpaa der stod skrevet, at Centralafdelingen havde aflyst Mødet, vakte en berettiget Harme i Forsamlingen, ja der var endog Stemning for at tage Lokalet med Magt. Naa — dette blev ikke udført, derimod blev der afholdt et Friluftsmøde, som endte med, at et Demonstrationstog, der talte flere Tusind Deltagere, drog gennem Nørrebrogade til Runddelen, hvor Forsamlingen skiltes.

Onsdagen derefter blev der af Anarkistisk Forening indbudt til et nyt Møde i „Kongens Klub", Østergade 15, men ogsaa dette Møde blev forhindret af — Forretningssocialisterne.

E. Brandt, Næstformanden for „Socialistisk Ungdomsforening (Christianshavns Afdeling), gik op til Værten og aflyste Mødet, samtidig fik han de Penge udleveret, som var betalt for Lokalet — Slyngelen kvitterede med falsk Navn.

Disse saakaldte revolutionære Socialister har altsaa udført Lakajtjeneste for Politiet!!

Atom.

Vor Skarnkasse.

Privattelegram for „Skorpionen". Politiet har beslaglagt alle Eksemplarer af Mangors Kogebog, da det befrygtede, at Folk skulde opfatte de to Ord „man tager" som en Opfordring til at stjæle.

Kan Arbejderne ikke taale at høre Sandheden? Da vi bebrejdede Ungsocialisten Chr. Christensen, at han havde været med til at forhindre Afholdelsen af et Protestmøde mod Politiforfølgelsen af Sophus Rasmussen, svarede han: Vi jager Arbejderne væk!

Han er altsaa Forretnings-Socialist og vil ligesom de gamle Førere fylde Arbejderne med Løgn og søde Ord, for at de skal bære ham frem.

„Social-Demokraten" s Medarbejdere har været ude at gøre Juleindkøb paa Strøget, og en af dem skriver i en Artikel herom, at man bør ogsaa tænke paa de smaa Handlende i Sidegaderne. Det er en Opfordring til Arbejderne om at købe Stemmekvæg til deres Førere ved at lade sig plyndre for Mellemhandleravancen.

„Social-Demokraten" rumler meget om, at Stenene til forskellige Foretagender er hentet fra Albertis Teglværk. Det er vel, for at Arbejderne skal glemme, at Lyngsie har taget *deres* Penge til et Fallitforetagende i Margarine.

Da nogle utilfredse Arbejdere indenfor Socialdemokratiet forleden holdt Møde angaaende Starten af et nyt socialistisk Dagblad, kom den ene Arbejder frem efter den anden og sagde, at det var umuligt at øve Kritik indenfor Socialdemokratiet; alt blev slaaet ned,og at den, der havde fremsat Kritiken, blev halvvejs betragtet som Skruebrækker.

Det er de samme Arbejdere, som tror paa den almindelige Valgrets Retfærdighed!!!

De vilde ikke være Pligtens Ofre. Medens Sophus Rasmussen opholdt sig i Helsingborg, passeerede følgende:

En Dag kom nogle svenske og danske Opdagere ind paa Ungsocialisternes Læsestue i Helsingborg og spurgte, om Sophus Rasmussen var tilstede (de havde staaet i Nærheden og set ham gaa derind). Da dette blev benægtet, og der samtidig blev meddelt dem, at Rasmussen havde udtalt: „jeg skyder enhver ned, som vil anholde mig", løb baade de danske og svenske Opdagere ud af Læsestuen, som om de var skudt ud af en Kanon.

Da de svenske Opdagere senere fik at høre om Rasmussens Daad i København, kom de atter ind paa Læsestuen — *men denne Gang for at takke for den Advarsel, de havde faaet!*

Samtlige Dagblade og illustrerede Ugeblade bragte efter „Begivenheden" et Billede, som de angav at skulle være Sophus Rasmussen. Det var en 40 Aar gammel Karrikatur af — Louis Pio!

Mindedigtet om Sophus Rasmussen

kan faas i vor Ekspedition à 10 Øre pr. Ekspl.

De hidtil udkomne Numre af „Skorpionen" ialt 19, kan faas for 2 Kr. ved Henvendelse i vor Ekspedition.

„Brand"

Red.: *Hinke Bergegren.*

Organ för socialistiska ungdomsförbundet i Sverige.

Hver dansk revolutionær, som vil følge med den revolutionære Soc Sverrig, bør købe og læse „Brand".

Ekspedisjon: Odengatan 56, Stockholm.

Axel Holmström.

Die freie Generation.

Dokumente zur Weltanscauung des Anarchismus.

Verlag M. Lehman, Berlin, Dresdenerstr. 88-89

Koster pr. Enkeltnnmmer iberegnet Postpenge 35 Øre. Udkommer en Gang om Maaneden.

Alle anarchistische Blätter werden aufgefordert Tausch-Exemplaren an unser Redaktion:

H. P. Hansen, Valdemarsgade 54, St.

Nous demandons à toutes les gazette anarchistes exemplaires d'èdhange envoyer apreés l'adresse:

H. P. Hansen, Valdemarsgade 54, St.

All communications, exchanges etc. for „Skorpionen" to be adressed our expedition:

H. P, Hansen, Valdemarsgade 54, St.

Meningsfæller!

Stot Bladet ved at arbejde for dets Udbredelse paa Værksteder og Arbejds-Pladser!

Udgivet af anarkistisk Kamporganisation.

Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29.